Milá Anežko,

posílám Ti pozdrav z Českého Krumlova, trochu netradičně to není jen pohled ale dopis o tom, jaké to bylo...

Můj projekt byl od počátku založený na principu splynutí s davem – zkoumání role turisty nahlédnuté kriticky. Oči umělce, mne samé, které vidí stejné okolnosti jako ostatní jinak, splynuly v mém přemýšlení s představou turisty jako člověka „odjinud“. Identifikace turistických suvenýrů, tedy věcí „odjinud“, s uměleckými díly (jako zpráv o „jinak“) se mi tak nabídla jako vhodná strategie, jak zhmotnit můj pobyt na rezidenci.

Jednotlivé objekty, které jsem vyfotografovala a umístila formou koláže na přední stranu tohoto dopisu vycházejí z mé zkušenosti s prostředím města Český Krumlov a snahou pochopit, co znamená být zde turistkou. Spojují se v nich konkrétní místa, která najdeme v průvodcích s mými osobními zážitky a prožitky místa. Obojí je ostatně přítomno v každé zkušenosti turisty: s něčím přichází a s něčím z města odchází. Suvenýry, trvalé a prefabrikované konzervy zážitků z daného místa a zážitky a zároveň, vědomosti a vzpomínky jako intimní a dočasné záblesky individuality.

HOUBY: jedná se o dvě fotografie Josefa Seidla na nichž byli zachyceni místní obyvatelé v okolí Krumlova někdy kolem roku 1910 (Seidl byl druhým fotografem v Krumlově, měl zde prosperující firmu s obrovským ateliérem, který nedávno zrekonstruovali, nyní funguje jako turistický cíl.) Moje "houby" vznikly, stejně jako všechno ostatní, na základě mé rozpravy s místními lidmi, v tomto případě hovořili o proměně vztahu dnešního člověka k přírodě, porovnávali se právě s lidmi ze začátku 20. století. Vystřihla jsme tedy z fotografií, které jsou masově šířeny mezi nás turisty a jsou tak jakýmsi reprezentanty místa – nejlevnějším suvenýrem z města, tvar hub – klasický úlovek/suvenýr z lesa, přírody. To i proto, že jsem několikrát šla na hřiby do lesa a nic nenašla.

VĚTEV: toto dílo vychází z příběhu, který se skutečně odehrál v místním kostele, ze kterého jeden vdovec ukradl obraz Korunovace Panny Marie, respektive vyřízl z něj portrét Marie, neboť mu připomínala jeho

zesnulou ženu. Roky se nevědělo, kde část obrazu je a kdo je za to zodpovědný; přiznal se prý na smrtelné posteli. Následně byl tento kus "vlepen" zpátky do obrazu, v kostele je dodnes, řez je stále víc než patrný. Na základě tohoto legendického příběhu (zloději hrozila šibenice) jsem vytvořila další suvenýr z Krumlova: obraz s vyříznutou tváří je tentokrát pověšen přímo na odříznuté části stromu.

PODLOUBÍ: je to pohlednice, opět Josef Seidl, jako všechny fotografie, které jsem použila. Záběr zachycuje typické podloubí na hlavním náměstí v Krumlově: suvenýr par-excelence. Podoba artefaktu, který jsme z pohlednice vytvořila i tentokrát reaguje na povídání s místními a jejich stížnosti na proměnu města z trosek do dnešní pitoreskní podoby, vyšperkovaného „malebného“ turistického městečka. Je zřejmé, že náměstí pro místní nefunguje jako náměstí, je pouze platformou na níž jsou chytáni turisté odjinud. Oblouk podloubí vyfotografovaný v době, kdy tomu tak nebylo je tak příjemnou vzpomínkou i pro místní, dnes zůstalo jen podloubí. Udělala jsem ze sádry model toho oblouku, podloubí, který jsem pak rozbila. Střepy, které zbyly z představy příjemného místa jsem umístila na místo reprezentace náměstí, jsou stopou po nedostupném, vzdáleném místě, které je paradoxně přímo ve středu jejich vlastního města.

KRUMLOVSKÁ MADONA: ač podle jména by měla být chloubou města, je socha, vytvořená na konci 14. století, je již víc než let ve Vídni. Upomínka na sochu, která je ve městě hojná, je tak vlastně sám suvenýrem. Zprávou o tom, co bylo „tehdy“ krásné. První fotografie sochy z propagačního materiálu se tak stala sama zpět uměleckým dílem – dodělala jsem jí vitrínku v podobě elegantního oblouku (podobného onomu typickému obrazu z krumlovského náměstí), která jí chrání a dává jí status významného předmětu. Ta druhá je kresba podle sošky Krumlovské madony, která je dnes v nice za mostem. Podle místního faráře je to kopie té původní, krásné madony…v roce 2009 ji místní sochař vyřezal ze dřeva a věnoval městu. Je tak vlastně suvenýrem pro město samotné a já jsem k tomu vytvořila další verzi upomínkového předmětu, který mi poskytlo prostředí Krumlova. Překreslování ostatně bylo dříve nejčastější možností jak zafixovat vzpomínky, další je pak právě suvenýr: předmět, v němž je pro nás obsaženo něco z místa, které reprezentuje, kde jsme jej získali (bez ohledu na provenienci) a zážitků z onoho místa, které si chceme pamatovat.

Takhle bych mohla pokračovat ještě dlouho, ale vše ostatní Ti povím až osobně. Jsem zvědavá na tvé reakce a názor. Těším se na brzy na viděnou!

S pozdravem

Veronika Přikrylová
26. 9. 2015